

fælde paa Betingelse af, at Ansøgeren inden en vis Frist bliver Statsborger i et andet Land.

Bestemmelserne svarer til Lov 1898 §. 5, 2. Stykke, med den Ændring, at efter Lovforslaget ogsaa den, som er fremmed Statsborger, altsaa er i Besiddelse af dobbelt Statsborgerret — f. Eks. fordi han er født i England af danske Forældre —, kan løses fra det statsborgerlige Forhold til Danmark.

§ 11. Bestemmelserne om Generhvervelse af dansk Indfødsret i § 4 kommer ogsaa til Anvendelse paa Personer, der ved Lovens Ikrafttræden har fast Bolig her i Riget.

De Kvinder, som ved Lovens Ikrafttræden har tabt dansk Indfødsret ved at indgaa Ægteskab med en Mand, der ikke har dansk Indfødsret, faar Indfødsret, saafremt de efter Ægteskabets Indgaaelse stedse har boet her i Riget. Flytter de ud af Riget, taber de dansk Indfødsret.

Lovens § 9 medfører kun Tab af Indfødsret for saadanne Personer, der opnaar 22 Aars Alderen senere end 3 Aars Dagen efter denne Lovs Ikrafttræden, samt for saadanne Personers Hustruer og Børn.

I øvrigt kommer Lovens Bestemmelser til Anvendelse, saafremt det Forhold, der begrunder Erhvervelse eller Fortabelse af Indfødsret, ligger efter Lovens Ikrafttræden.

§ 12. Denne Lov, der træder i Stedet for Lov Nr. 42 af 19. Marts 1898 om Erhvervelse og Fortabelse af Indfødsret, saaledes som denne er ændret ved Lov Nr. 57 af 23. Marts 1908 (se Bekendtgørelse Nr. 59 af 23. Marts 1908), gælder for alle Dele af den danske Stat.

Efter 1. Behandling, ved hvilken Lovforslaget modtoges velvilligt fra alle Partiers Side, henvistes det til et Udvalg, hvis Formand i en afgiven Beretning udtaler: „Udvalget har modtaget Henstillinger fra forskellige Kvindesags-Foreninger om en videregaaende Lovgivning paa dette Omraade. Dette har der været en vis Sympati for i Udvalget, men man turde ikke gaa med hertil, før en nærmere Undersøgelse blev foretaget, og denne har paa Grund af den fremrykkede Tid ikke kunnet tilendebringes“.